

Jeg blev spurgt af hr. Kim Mouritsen fra Venstre om, hvorfor det skulle være det kommunale niveau, og hvorfor det skulle være tværfaglige grupper. Det kommunale niveau, fordi det er det, der er tættest på borgeren, dem, der kender de mennesker, der bor i kommunen, dem, som møder borgerne, når de henvender sig på forvaltningen, støder på dem i daginstitutionerne eller som her ofte også i skolen. Derfor skal det være på det kommunale niveau.

Tværfaglige grupper skal det være, fordi der er brug for mange forskellige personer i forbindelse med de enkelte; det kan være socialrådgivere, det kan være sundhedsplejersker, det kan være skolelægen, en praktiserende læge, en pædagog fra daginstitutionen eller bare en kommunal sagsbehandler.

Endvidere har flere – også hr. Kim Mouritsen – spurgt, hvad der skulle ske med forældrene, om vi har tænkt os at lave et nyt organ, der skal fjerne børnene fra forældrene og deres ansvar og deres indflydelse. Nej, det bliver lavet netop for at forenkle det allerede eksisterende arbejde, sådan at det bliver nemmere for forældrene at forholde sig til det store væsen, der ofte kaldes for socialforvaltningen, hvor man træffer mange mennesker, og som ofte kan være uhyre forvirrende for den enkelte.

Endvidere kom der en del spørgsmål fra hr. Stefan G. Rasmussen, der bl.a. spurgte, om det nu også var nødvendigt at gøre det. Ja, det har vi skønnet det var. Vi har skønnet, det var nødvendigt på nuværende tidspunkt at få lavet en egentlig samlet indsats ikke mindst på baggrund af den redegørelse om truede børn og unge, der kom fra Socialministeriet; det er en opfølgning på det stykke arbejde, som Nyrup-regering nr. 1 satte i gang.

Fru Anni Svanholt fra SF fortalte os, hvad vi egentlig skulle gøre. Ja, det ville jeg også gerne, men det kan jeg ikke her og nu og ikke over en nat og heller ikke så forholdsvis enkelt, som et lovforslag kan sættes igennem. Jeg kan ikke ændre samfundet sådan, at børns problemer ikke opstår. Jeg kan ikke give forældre bedre vilkår på en sådan måde, at deres problemer i form af økonomisk nød, mangel på arbejde, sygdom, eller hvad det nu kan være, ikke går igen til deres børn. Men jeg kan sikre, at børnene bliver samlet op, og det er det, jeg vil.

Derfor mener jeg da også, det er en nyskabelse at gennemføre denne lovgivning og sørge for at få et sammenhængende flow i den. Det vil også indebære, at de beskeder, der skal gå vider

re fra den ene faggruppe til den anden, bliver samlet op, så det, man beskæftiger sig med, bliver overskueligt og koncentreret, så sager ikke svulmer op eller bliver misforstået. Det er jo også utrolig vigtigt, at man ikke laver sager for sagerens skyld, som jeg tror der var én der sagde. Der er brug for en forebyggende indsats, og det får man bedst, når samtlige faggrupper, der har med det at gøre, får mulighed for at tale sammen.

Fra Fremskridtspartiets side var der slet ikke noget ønske om at gennemføre lovforslaget. Jeg er meget overrasket over, at man vil afvise forslaget om, at allerede eksisterende ordninger bliver koordineret og præciseret. Men det kunne jo være – det sker heldigvis – at ting ændrer sig, når man arbejder med det i udvalg. Ingen har tænkt sig, som hr. Køpke Christensen talte om, at fratage forældrene den sidste rest af deres ansvar, som de sidder derhjemme med, samtidig med at de er udsat for et voldsomt skatte-tryk. Det har ikke noget med hinanden at gøre.

Det, vi gerne vil, er at gøre det nemmere for forældrene og give dem noget for det, som de oplever er et skatte-tryk, sådan at de får noget for deres penge. Så måske er der en chance for at få ændret det forhold.

Endelig var der hr. Bruno Jerups spørgsmål om antallet af undersøgelser, og hvordan de skal ligge. Ja, det er da en overvejelse værd, hvad det er for nogle undersøgelser, man skal slå sammen i førskolealderen. Det er absolut væsentligt at sørge for, at f.eks. de væsentlige sanseundersøgelser bliver gennemført i 5-årsalderen.

Men det var lige så vigtigt for os også at få lagt en undersøgelse eller en konsultation, kan man sige, ved udslusning, for det er jo dér, de store spørgsmål rejser sig, og det er netop i de aldersgrupper, hvor vi har et beklageligt højt antal selvmordsforsøg. Det er altså dér, man har sin eksistenskrise, og hvor det er godt at tale med en uvildig person. Derfor er det godt at fange dem op dér og måske også få fortalt dem lidt om livets realiteter, for det er vel på det tidspunkt, det skal ske, senest – må man nok sige – når man er 16.

Så spørger fru Tove Fergo, om det er et tilbud. Ja, det er et tilbud. Medmindre man kommer ud i den situation – som jeg ved at fru Tove Fergo har arbejdet meget med – at man er udsat for børn, der er så truede, at det offentlige har taget over. Så er det vel en anden situation, men det sigter forslaget ikke på. Det er et tilbud, og jeg